

ペテロの葬列

มียาเบะ มิยูกิ เชียน
บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

ขบวนแห่ศพนักบุญปีเตอร์ เล่ม 1

ペテロの葬列

มียาเบะ มิซึกิ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐาณรงค์ แปล

ขบวนแห่ศพนักบุญปีเตอร์ เล่มต้น

ペテロの葬列

มียาเบะ มิยุกิ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐฐานวณิช แปล

PETERO NO SOURETSU

Copyright 2013 Miyuki Miyabe

Thai translation rights arranged with RACCOON AGENCY, Inc.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไدفูกุ บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0398-0

มียาเบะ, มิยุกิ.

ขบวนแห่ศพนักบุญปีเตอร์.- กรุงเทพฯ : บิ๊ก ไทม์, 2565.

640 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐฐานวณิช ผู้แปล. II. คณิต ภาพยัิติ ผู้วาด
ภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0409-3

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวณิช นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ชลฎา เจริญวิริยะกุล

อรรัมภา นาคศิริ

ชยาภรณ์ พิมพ์สุทธิ

คณิต ภาพยัิติ

พงศธร อุปถัมภ์

ปริศนา วงษ์สวัสดิ์

อัคคณัฐ ชุมนุญ

มณัญญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 ถ.พระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม.10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน...แม้แต่การกระทำเล็กๆ ก็ส่งผลจนกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้ หากไม่ระวัง

“ขบวนการแก้ศพนักบุญปีเตอร์” หนึ่งในนิยายสืบสวนที่สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นภูมิจินำเสนอ ด้วยเรื่องราวที่มีการผูกเงื่อนปมปริศนาจนยากจะคลาย และตัวละครที่ถูกเขียนขึ้นมาอย่างละเอียดลออ ทำให้นิยายเล่มนี้เป็นเหมือนหนังสือโลกคู่ขนาน ที่ผู้อ่านจะได้สัมผัสถึงความรู้สึกของตัวละครภายในเรื่องอย่างใกล้ชิด รวากับว่าพวกเขามีชีวิตจริงๆ

การเล่าเรื่องของมียาเบะ มิยูกิ เหมือนการชุดสมบัติ ที่ให้ผู้อ่านได้ถืออุปกรณ์และชุดหาความจริงในเรื่องไปที่ละนิด ชิมซับความใคร่รู้อยากอ่านมากขึ้นเรื่อยๆ กว่าจจะรู้ตัวหน้าสุดท้ายก็ฉวยเข้าสู่สายตาเสียแล้ว

ขบวนการแก้ศพนักบุญปีเตอร์ ออกเดินทางแล้ว สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นขอเชิญผู้อ่านทุกท่านร่วมต่อห่วงโซ่ความสนุก และค้นหาความจริงกว่าที่อยู่ในความจริงนี้จนถึงหน้าสุดท้าย อย่าเพิ่งหนีไปไหนซะละ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

คำนำนักแปล

ผมได้แปลหนังสือของมียาเบะ มิชูกิ มาหลายเล่มเลยทีเดียว
ประทับใจในความละเอียดลออในการบรรยายตัวละครของเธอ

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมได้แปลผลงานที่เป็นซีรีส์ของมียาเบะ มิชูกิ
โดยเป็นซีรีส์ซึ่งมูระ ซาบุโร และเรื่อง “ขบวนการแห่งนักบุญปีเตอร์” นี้ยัง
เป็นเรื่องที่สุดท้ายในซีรีส์นี้ จึงรู้สึกเป็นเกียรติอย่างมากที่ได้แปลงานของ
มียาเบะ มิชูกิอีกครั้ง

เปิดเรื่องด้วยการจู่โจมที่อ่านแล้วต้องคอยลุ้นจนคิดว่าจะเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับการจู่โจมเต็มทั้งเรื่อง แต่เปล่าเลย นี่เป็นเพียงฉากแรก หรือจะเรียก
ว่าเป็นเพียงฉากเปิดเรื่องก็ว่าได้ ซึ่งแค่ฉากแรกฉากเดียวนี้ก็กินเนื้อที่ถึง
1 ใน 4 ของทั้งหมด ไม่เรียกว่าละเอียดลออก็ไม่รู้จะว่ายังไง

ธีมของเรื่องนี้คือ “ความชั่วร้ายติดต่อกันได้”

ชื่อเรื่องมาจากการที่นักบุญปีเตอร์ ผู้ครั้งหนึ่งทรมานต่อพระเยซู
ปฏิเสธว่าตนเองไม่ใช่สาวกของพระเยซู แต่แล้วเขาก็ละอายต่อสิ่งที่ตนเอง
ทำยอมสละชีพเพื่อกำจัด ‘ความชั่วร้าย’ ที่เหลืออยู่ในตนเอง แต่แม้จะละอาย
ต่อบาปและกลับตัวกลับใจแล้ว แต่ ‘ความชั่วร้าย’ ก็ยังติดต่อกันเหมือน
ขบวนการแห่งนักบุญปีเตอร์ที่ยังคงมีต่อเนื่องกันอย่างไม่วันสิ้นสุด

ดูเหมือนโลกทุกวันนี้ก็ยังมี ‘ความชั่วร้าย’ ที่ยังติดต่อกันไป ทั้งแก๊ง
คอลเซ็นเตอร์ แก๊งแชร์ลูกโซ่ที่เมื่อจับได้คนหนึ่ง ก็ยังมีอีกคนหนึ่งโผล่ขึ้น
มาอย่างไม่มีวันจบสิ้น

บัณฑิต ประดิษฐานวนษ์

บทนำ

ในเวลาต่อมา ผมถูกคนมากมายถามจนนึกไม่ออกเลยว่าใคร
เป็นใคร ในตอนนั้นคิดอะไร หรือคิดอะไรได้บ้างไหม

ทุกครั้งผมจะตอบแบบนี้ “จำไม่ได้ครับ”

ยังมีโอกาสตอบคำถามนั้นหลายๆ ครั้งก็ยังได้เห็นสีหน้าของผู้คน
เมื่อได้ฟังคำตอบของผมแล้วพยักหน้า แสดงสีหน้าสงสาร และความ
เห็นอกเห็นใจ แต่กลับแฝงด้วยความอยากรู้อยากเห็นและความเคลือบแคลง
สงสัย จนผมเริ่มมีลูกเล่น ด้วยการเว้นจังหวะครู่หนึ่งก่อนจะเสริมว่า

“ไม่ใช่แค่เปรียบเปรยนะครับ แต่ในหัวมันว่างเปล่าจริงๆ อาจจะ
คิดอะไรอยู่ก็ได้ แต่ตอนนี้ก็ไม่ได้คิดอะไรนะครับ”

แล้วผมก็พยักหน้าพร้อมกับพวกเขาอีก เพราะผมได้เรียนรู้ว่าการ
ทำแบบนี้ ทำให้สีหน้าอยากรู้อยากเห็นและเคลือบแคลงนั้นไม่กลับมา
ในทันที ทั้งยังได้ร่วมแบ่งปันความโล่งใจสบายใจกันด้วย

ในตอนนั้นคิดอะไรอยู่

ตอนเหตุการณ์เพิ่งสงบ ผู้มีสิทธิ์ถามเอาคำตอบแบบซึ่งหน้าเพื่อ
หาคำตอบนั้นจากผม คิดว่ามีเพียงคนเดียว นั่นคือภรรยาของผมเอง ส่วน
ลูกสาวอายุ 7 ขวบ นอกจากจะติดเรื่องอายุแล้ว ลูกยังไม่รู้รายละเอียด
ด้วยซ้ำ กรณีเช่นนี้การไม่ให้อะไรก็เป็นที่หนึ่งที่น่าพอใจของพ่อแม่ด้วย

ในตอนนั้นคิดอะไรอยู่

แต่ผิดคาด ภรรยาไม่ได้เอ่ยคำถามนั้นกับผม แต่สิ่งที่รบกวนเธอ กลับเป็นข้อสงสัยที่นึกไม่ถึงถึง

“ทำไมคุณถึงได้เจอแต่เรื่องแบบนี้ล่ะ”

ผมจึงบอกสิ่งที่นึกขึ้นได้ในตอนนั้น

“เพราะฉันเป็นคนโชคดีมากเกินไป พระเจ้าเลยคิดว่าถ้าไม่ปรับ สมดุลเสียบ้างจะไม่ยุติธรรมกะมัง”

ภรรยาผมยิ้ม เป็นรอยยิ้มราวกับได้ฟังบทพูดเขียนคมจากภาพยนตร์ เกรตปีเก่าๆ จากรายการโทรทัศน์รอบดึกที่เปิดทิ้งไว้อย่างไม่ตั้งใจ

“พูดเก่งแบบนี้รู้สึกไม่สมกับที่เป็นคุณเลย”

ภรรยาของผมยังไม่พอใจ พร้อมกับนั้นก็เหมือนต้องถอดใจว่า ไม่ว่า คำถามเพียงใดก็คงไม่ได้คำตอบที่เธอต้องการ

“ลืมมันเสียเถอะ” ผมพูด “เรื่องมันจบแล้ว ทุกคนก็ปลอดภัย”

เธอพยักหน้าราวกับยอมรับว่าจริงสินะ แต่ดวงตาก็กลับไม่ได้ หมายความว่าเช่นนั้นเลย

“ในตอนนั้นเธอคิดอะไรอยู่” ความจริงยังมีคนอีกผู้หนึ่งที่มีสิทธิ์ถาม ผมเช่นนี้ ผมไม่ได้กีดกันคนผู้นั้นออกไปหรอก แต่กลับเป็นฝ่ายหนีห่างจาก เขาด้วยความครั่นคร้าม เกรงใจ และรู้สึกผิด

คนผู้นั้นคืออิมาดะ โยชิจิกะ คุณพ่อของภรรยา คุณพ่อตาของผม และประธานอาวุโส ผู้นำของเครือบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ชื่อว่าอิมาดะคอนเซิร์น บุคคลสำคัญของโลกธุรกิจ แม้ปีนี้อายุ 82 ปีแล้ว แต่สมัยหนุ่ม ขึ้นชื่อว่า เป็น ‘นักล่า’ ผู้มีสายตาเฉียบคมและสมองหลักแหลม บัดนี้ก็ยังเป็นเช่นนั้น อยู่อย่างไม่มีเสื่อมคลาย และนาโฮโกะ ภรรยาของผมเป็นลูกสาวนอกสมรส ของเขา

นาโฮโกะไม่ได้เกี่ยวข้องกับการบริหารงานเครืออิมาดะในรูปแบบใดๆ และไม่มีความเป็นไปได้ที่จะข้องเกี่ยวในอนาคตด้วย แม้มีบาร์มีเป็น

ถึงลูกประธานอาวูโตะ แต่อยู่ในสถานะไม่มีอำนาจใด ส่วนผมผู้เป็นสามีของนาโฮโกะ ไม่มีแม้แต่บาร์มีในฐานะลูกเขยประธานอาวูโตะ มีเพียงเงื่อนไขในการแต่งงาน คือให้ลาออกจากสำนักพิมพ์เล็กๆ ซึ่งทำงานอยู่ในตอนนั้น มาทำงานเป็นพนักงานของอิมาดะคอนเซิร์น โดยรับหน้าที่เป็นนักข่าวและบรรณาธิการของวารสารภายในบริษัท สำนักประชาสัมพันธ์ในเครือ สังกัดตรงกับสำนักประธานอาวูโตะ ผมยอมรับเงื่อนไขนั้น จึงทำให้คุณพ่อตาได้เป็นเจ้านายผู้สูงศักดิ์ ส่วนผมเป็นพนักงานปลายแถวของอิมาดะคอนเซิร์น ดังนั้นอิมาดะ โยชิจิกะ จึงมีสิทธิ์ถามผมทั้งในฐานะญาติและในฐานะผู้บังคับบัญชา

“ตอนเวลาอย่างนั้น คนเราคิดอะไรได้บ้างล่ะ”

ถ้าจะพูดให้ถูกต้อง คุณพ่อตาถามผมแบบนั้น

“ขอโทษครับ” ผมตอบ

คุณพ่อตาก็มองหน้าเล็กน้อย

“ใครบอกให้เธอขอโทษ”

“เปล่าครับ เพียงแต่...”

“ดูจากที่รับขอโทษแบบนี้ สงสัยคงนึกถึงหน้าผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ นาโฮโกะหรือโมโมโกะในรถเมลล์นั่นละสิ”

โมโมโกะเป็นชื่อลูกสาวคนเดียวของผมกับภรรยา

ระหว่างที่ผมกำลังลนลานจะพูดให้เหมือนบทในภาพยนตร์เกรดบี คุณพ่อตายิ้ม

“ล้อเล่นนะ”

ตอนนั้นเรานั่งเผชิญหน้ากันที่โต๊ะในห้องทำงาน ณ คฤหาสน์ส่วนตัวของคุณพ่อตา ผู้ฟังการสนทนานี้มีเพียงหนังสือจำนวนมหาศาลอัดแน่นเต็มชั้นหนังสือ และงานศิลปะไม่กี่ชิ้นซึ่งวางแทรกประดับตามช่องว่างบนชั้น

“ที่จริงฉันถามด้วยความอยากรู้อย่างบริสุทธิ์ใจว่าจะคิดอะไรได้บ้าง แต่อาจจะลบลบละล้งไปหน่อย”

นั่นเป็นความจริง คุณได้จากดวงตาของคุณพ่อตาฉายแววความอยากรู้อยากเห็นออกมา

“ท่านประธานอาวุโสละครับ” ผมถามกลับ “ในช่วงชีวิตที่ผ่านมา เคยเจออันตรายเกือบถึงชีวิตมาแล้ว ในตอนนั้นท่านคิดถึงอะไรครับ”

คุณพ่อตากะพริบตาที่ยังฉายแววความกระหายใคร่รู้

“เรื่องอย่างนี้ก็ต้องเคยเจอมาอยู่แล้ว เพราะพวกเราเกิดในสมัยสงครามโลก”

ช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่ 2 คุณพ่อตาถูกเกณฑ์เป็นทหาร แต่ที่แล้วมาไม่ว่าโอกาสใดหรือสถานที่ไหน ท่านไม่เคยเล่ารายละเอียดเรื่องนั้นเลย เจ้าตัวบอกเพียงว่าตนเองไม่ได้มีประสบการณ์ขนาดเล่านั้นได้

“แต่เหตุการณ์ที่เขาเข้าไปพัวพัน เอาไปเปรียบเทียบกับสงครามไม่ได้ เพราะอย่างนี้ถึงได้กระตุ้นความอยากรู้อู้งานของฉันนัก”

ผมละสายตาจากใบหน้าของคุณพ่อตา แล้วมองไปยังสันปกหุ้มหนังสือของหนังสือชุดวรรณกรรมโลกที่อยู่ด้านหลัง

“ท่านเคยพูดว่า การฆ่าคนเป็นการใช้อำนาจอย่างสุดขั้วที่มนุษย์เรากระทำต่อบุคคลอื่น”

เมื่อเหตุการณ์ราวสองปีก่อน ที่พนักงานสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือของเราถูกทำร้าย คุณพ่อตาได้กล่าวรำลึกถึงอดีตเช่นนั้นโดยไม่ได้บดบังความโกรธเคือง

“ใช่ ฉันเคยพูด”

“พูดด้วยว่าคนที่ทำแบบนั้นเพราะเขากระหาย ต้องการเหยื่อเพื่อไม่ให้ความกระหายนั้นกัดกินวิญญาณตัวเอง ถึงได้เอาคนอื่นมาเป็นเหยื่อ”

คุณพ่อตาวางศอกลงบนโต๊ะแล้วประสานมือ ท่านทำท่านี้บ่อยเวลา

อยู่ที่นี้ ทำให้ผมรู้สึกกลัวกับผู้ศรัทธากำลังอยู่ตรงหน้าบาทหลวง
“เหตุการณ์เมื่อวันก่อนผมก็เป็นเป้าหมายของการใช้อำนาจนั้นด้วย
สินะครับ”

เพราะเขาเอาปืนจี้และพูดด้วยว่าจะยิงหากไม่ทำตามที่บอก
“แต่ทำไมถึงไม่รู้ลึกถึง ‘ความกระหาย’ อย่างที่ท่านพูดเลยล่ะครับ”

คุณพ่อตาจึงผม

“ไม่ได้หมายความว่าไม่กลัวนะครับ ทั้งผมและคนที่เป็นตัวประกัน
ด้วยกันก็กลัว เพราะไม่คิดว่าคนร้ายจะไม่เอาจริง”

“ก็เขายังจริงๆ นี่” คุณพ่อตาพูด

“ครับ”

“เธอคาดการณ์ตอนจบนั้นได้หรือเปล่า”

ผมจับตามองหนังสือชุดวรรณกรรมโลก ครุ่นคิดค่อนข้างนาน แล้ว
ส่ายหน้าช้าๆ ก่อนจะมองหน้าคุณพ่อตา

“เหตุการณ์จะพลิกผันยังไง ผมคาดการณ์ไม่ได้เลยครับ แต่พอผล
ออกมาแล้วก็รู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้น”

มันจบอย่างที่ผมควรจะเป็น ผมว่า

“สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้ารวดเร็วมาก รู้สึกเหมือนจบลงในชั่วพริบตาเดียว”

เป็นเหตุการณ์ 3 ชั่วโมงกว่า ตั้งแต่เริ่มต้นจนสงบ ว่ากันว่าเป็นคดีจี้
รถเมล์ที่แก้สถานการณ์ได้เร็วที่สุดเท่าที่เคยเกิดในญี่ปุ่น

“ผมเห็น... จักรยานของเด็ก”

ผมยิ้มให้คุณพ่อตาที่รู้สึกสงสัย

“มันถูกจอดทิ้งไว้ตรงมุมหนึ่งในพื้นที่รกร้างที่รถเมล์ไปจอด จักรยาน
คันเล็กๆ มีแฮนด์กับอานเป็นสีแดง ผมมองเห็นชัดเจนผ่านกระจกประตูรถ”

รู้สึกเหมือนว่าเด็กผู้เป็นเจ้าของจะคว้าแฮนด์สีแดง ตะเข็บตั้งและ
ขึ้นคร่อมอานเมื่อไรก็ได้

“คุณพ่อครับ” ผมพูด “ที่ท่านถามมา ผมเข้าใจแล้วครับ”

คุณพ่อตาค้างเฉยๆ โนม้ตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย รวากับบาทหลวง
เร่งเร้าให้สารภาพบาป

“ในตอนนั้นผมไม่ได้คิดอะไรเลยครับ เพราะอย่างนี้ ตอนนั้นถึงอดคิด
ไม่ได้”

...ว่า ‘ความกระหาย’ ที่ควรอยู่ที่นั่น มันน่าจะยังคงหลงเหลืออยู่
ที่ไหนสักแห่ง

บทที่ 1

เข้าสู่สัปดาห์ที่สามของเดือนกันยายน อากาศร้อนน้อยลง ผมงกับ บ.ก. มุ่งหน้าสู่บ้านริมทะเล หากการสัมภาษณ์ยืดเยื้อจนทำให้กลับหลัง เวลาอาทิตย์ตก เราสองคนรู้ว่าลมทะเลที่พัดมาด้านหลังนั้นหนาวกว่า ที่คิด เพราะครั้งนั้นนับเป็นครั้งที่ห้า และเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับกำหนดการ เยือนที่นี่

บ.ก. โซโนดะ เอโกะ ม้วนเสื้อคาร์ดิแกนตัวบางใส่กระเป๋าทรงถุง ใบเหลืองแล้วพุดกับผม

“นี่ เธอเอาเครื่องอัดเสียงดิจิทัลสำรองมารีเปล่า เดียวอ๊ตๆ ไปเกิด เต็มขึ้นมากกลางคันเหมือนครั้งก่อนจะแย่นะ”

กองบรรณาธิการวารสาร ‘อาโอโซระ’ สำนักประชาสัมพันธ์ในเครือ ของพวกเรา เป็นหน่วยงานเล็กๆ มีพนักงานสามคน พนักงานสมทบ หนึ่งคน และลูกจ้างชั่วคราวหนึ่งคน สำนักงานอยู่ชั้นบนสุดของอาคาร สามชั้นที่แยกออกมาอยู่เงียบๆ หลังสำนักงานใหญ่ ซึ่งเป็นอาคารอัจฉริยะ สูงตระหง่าน

ที่นี่เป็นอีกโลก เป็นเกาะอันโดดเดี่ยว และยังเป็นที่พักของผู้ถูกปล่อยเกาะ ผมแต่งงานกับนาโฮโกะสิบปีแล้ว นั่นหมายถึงผมได้เป็นพนักงาน ปลายแถวของอิมาดะคอนเซิร์นมาแล้วกว่าสิบปี แต่จนบัดนี้ยังไม่เข้าใจ

ภาพรวมของเครือข่ายยักษ์ใหญ่แห่งนี้ทั้งหมด คุณพ่อตาจับช่วงบริษัทขนส่งเล็กๆ ซึ่งขนส่งพาเลทเป็นหลักจากพ่อ แล้วสร้างเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่อันซับซ้อนนี้ได้ด้วยตัวเอง ตอนนี ‘บริษัทแม่’ ก็ยังเป็นบริษัทขนส่ง ว่าไปแล้วก็เหมือนส่วนลำต้นของไม้ใหญ่ และมีบริษัทในเครืออันหลากหลายเป็นใบและกิ่งก้าน

ดูเหมือนคุณพ่อตาเป็นห่วงมานานแล้วว่า เหล่าพนักงานจำนวนมากที่ทำงานอยู่ในองค์กรซับซ้อนเช่นนี้จะสื่อสารกันไม่มากพอ เหมือนอยู่ร่วมชายคาเดียวกันแต่ฝันต่างกัน ดังนั้นเมื่อสิบกว่าปีก่อน ท่านจึงคิดถึงการจัดพิมพ์วารสารภายในบริษัทที่เชื่อมโยงบริษัทในเครือเข้าด้วยกัน นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการก่อตั้งวารสาร ‘อาโอโอะระ’ และมีชื่อผู้รับผิดชอบสูงสุดเป็นอิมาดะ โยชิซึกะ

ประธานอาโอโอะเลือกโซโนดะ เอโกะมาเป็นหัวหน้ากองบรรณาธิการ ตั้งแต่ฉบับแรกด้วยตัวเอง หล่อนคือพนักงานหญิงคนเก่าแก่ที่จบปริญญาตรีแล้วเข้าทำงานที่อิมาดะคอนเซิร์น ผ่านงานเสมียนจากหลากหลายหน่วยงาน มีประสบการณ์ท่วมท้นจนเรียกกันว่าเจ้าแม่ ส่วนประวัติการทำงานในบริษัทไปเตะตาท่านประธานอาโอโอะตั้งแต่เมื่อไร ผมมีอาจทราบแน่ชัด

“เพราะฉันเคยอยู่กองบรรณาธิการวารสารภายในบริษัทของสำนักงานใหญ่มาก่อน ท่านคงถูกใจสไตล์การเขียนของฉันในตอนนั้นกระมัง”

เจ้าตัวว่ากล่าว ความจริงอาจไม่มีเหตุผลอื่นใดมากกว่านั้น เพียงแต่หลายคนรู้สึกว่าเป็นเพราะหล่อนได้รับการดูแลเป็นพิเศษอย่างมีเงื่อนไข มีข่าวลือหนาหูว่า โซโนดะเป็นเมียเก็บ (หรืออดีตเมียเก็บ) ของท่านประธานอาโอโอะ จริงเท็จเช่นไร เธอบอกว่า ไม่เห็นใครกล้าพอจะถามหาความจริงจากผม ซึ่งเป็น ‘ลูกเขยท่านประธานอาโอโอะ’ หรือถึงถามผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่น่าโฮโกะหัวเราะร่วนกับข่าวลือนี้

“คุณโซโนดะเป็นคนประเภทที่แตกต่างจากคุณนายอิมาดะและแม่ของฉันมากเกินไป”

ไม่ใช่ใครอื่น ลูกสาวของคนที่เคยเป็นเมียเก็บของอิมาดะพูดเอง ผมจะไม่เชื่อได้อย่างไร อีกทั้งตอนพูดถึงภรรยาหลวงผู้ล่วงลับของตัวเอง คุณแม่ของพี่ชาย อายุห่างจากเธอมากทั้งสองคนที่เธอเรียกว่า ‘คุณนายอิมาดะ’ แววดตาของนาโฮโกะกับแววดตาของโซโนดะ เอโกะตอนยิ้มเพื่อนแล้วพูดว่า

“ฉันไม่ใช่เมียเก็บท่านประธานอาวูโคโนะ”

ช่างคล้ายกันจนน่าตกใจ นั่นเป็นสิ่งสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผม อย่างไรก็ตาม เหล่าพนักงานในสังกัดสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือข่ายในเป็นสถานที่เช่นนั้น ไม่ว่าจะมองในแง่ไหนต่างล้วนเป็นผู้ถูกปล่อยเกาะทั้งสิ้น เพียงแต่ระยะเวลาและเหตุผลอาจขึ้นอยู่กับว่า เขาหรือเธอเป็นหน้าใหม่หรือหน้าเก่าเท่านั้น

บ.ก. โซโนดะ เป็นหัวหน้าเผ่าชาวเกาะนั้นจึงสามารถยืนหยัดในหน่วยงานซึ่งโยกย้ายคนบ่อยจนเป็นเรื่องธรรมดา และคอยดูแลการเข้าออกของผู้ถูกปล่อยเกาะมาแล้วมากมาย ในบรรดาคนที่รับเข้ามา คนที่หล่อนวางตัวลำบากมากคนหนึ่งคิดว่าคงเป็นผม แต่หล่อนกลับใช้งานผมอย่างหนัก หล่อนเป็นคนฉลาดพอที่จะล้อเลียนผมบ่อยๆ ว่า ‘ลูกเขยท่านประธานอาวูโคโนะ’ บ้าง ‘ม้าใช้ของตระกูลอิมาดะ’ บ้าง ทำให้ผ่นคลายบรรยากาศตึงเครียดรอบข้างออกอย่างง่ายดาย ถ้าผมพูดต่อหน้าหล่อนว่ารู้สึกนับถือคุณจริงๆ หล่อนจะทำหน้าอย่างไร

นั่นหมายถึงผมไม่ได้รู้สึกไม่พอใจกับการทำหน้าที่หัวหน้ากองบรรณาธิการของโซโนดะ เพียงแต่อาจจะเอือมระอากับเรื่องโง่ ๆ เกี่ยวกับเครื่องมือทำงานของหล่อนสักหน่อย

“วันก่อนที่เครื่องอัดเสียงดิจิทัลหยุดทำงานไปนะ ไม่ใช่เพราะมันเต็ม

หรือคณะครับ แต่แบบหมดต่างหาก”

แล้วเรื่องเครื่องอัดเสียงสำรอง ไม่ต้องรอให้บอก ผมพกดิตัวเป็น ประจำอยู่แล้ว มีทั้งเครื่องอัดเสียงดิจิทัลอีกตัว และเครื่องอัดเสียงเทป คาสเซตแบบเก่า อย่างหลังนี้เป็นแค่ความชอบส่วนตัวของผมที่ไม่ยอมทิ้ง “ผมเปลี่ยนแบตเตอรี่เครื่องอัดเสียงของ บ.ก. แล้วเมื่อกี้ ทดลองใช้แล้ว ด้วย ไม่ต้องเป็นห่วงครับ”

โนโมโตะหันมาพูด ขณะกำลังตรวจสอบเลย์เอาต์บนหน้าจอ คอมพิวเตอร์ เขาเป็นนักศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ วัยยี่สิบปี ทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวราวครึ่งปีก่อน ชยันชันแข็งเอาใจใส่ในทุกเรื่อง แถมแต่งตัวเนียบ มาทำงานที่นี้แค่สามวันก็ถูกตั้งชื่อว่า ‘น้องโฮสต์’ แต่เจ้าตัวไม่ได้รังเกียจ เห็นว่าเขาเคยพยายามสมัครเป็นโฮสต์แต่ตกสัมภาษณ์ “เธอมาเล่นเครื่องอัดเสียงของฉันหรือ ตายแล้ว เธอลบข้อมูลของ ฉันหรือเปล่านี้”

“ไม่ได้ลบครับ แต่ทำแบ็กอัปข้อมูลไว้แล้ว”

ถ้า บ.ก. เลือกลิฟเดอร์ผิดแล้วอัดทับก็ไม่ใช่ไรครับ เขาไม่พูด คำนั้นออกมา แต่ส่งสายตาเป็นสัญญาณมาให้ ผมส่งยิ้มมุมปาก

ไซโนตะคันกระเป๋ายิบเครื่องอัดเสียงดิจิทัลออกมาจับโน่นนี่ดูว่า เป็นอย่างที่โนโมโตะพูดจริงหรือไม่

“ก็ลუნั่นพูดมาก”

“วันนี้ก็วันสุดท้ายแล้วครับ” ผมพูด

“ที่อัดเสียงไว้ก่อนหน้าแบ็กอัปหมดแล้วหรือ ถ้าอย่างนั้นช่วยถอด เทปให้หน่อยได้ไหมล่ะ”

“ผมทำได้หรือครับ เดี่ยวคุณอิเดะจะไม่ว่าเอาหรือ”

อิเดะ มาซาโอะ เป็นเพื่อนร่วมงานที่นี้อีกคน และเป็นคนแรกใน หน้าประวัติศาสตร์ของวารสาร ‘อาโอโซระ’ นอกเหนือจาก บ.ก. ไซโนตะ

ที่เป็นพนักงานจากสำนักงานใหญ่ของอิมาดะคอนเซิร์น

“เพราะเขาเกลียดผม”

โนโมโตะเกาสึระะที่มีผมดำไม่ได้ยิ้ม และตัดทรงเท่ทันสมัย แม้ บ.ก. โซโนดะจะบอกเขาหลังการสัมภาษณ์ครั้งแรกว่า “ช่วยทำอะไรกับทรงผมนี้หรือค่าจอร์จนี่หมดทำนั่นหน่อยได้ไหม” แต่กลับไม่มีทำที่ว่าเขาทำตาม ผมคิดว่าความจริงเขาคงถูกใจทรงผมนั้นอยู่แล้ว

“สบายใจได้ คนที่คุณอิดะเกลียดไม่ได้มีแต่เธอคนเดียว”

“พูดแบบนั้นจะดีหรือครับ”

“ในเมื่อเจ้าตัวไม่อยู่ก็ไม่เห็นเป็นไร เราสู้กันแค่ตรงนี้ แม้ว่าคุณลูกเขยท่านประธานอาวุโสอาจแอบฟ้องสำนักเลขาฯ ก็ได้”

ผมยิ้มเหวี่ยง “บ.ก. ขาเจ็บแล้วจะมาพาลคนอื่นไม่ได้นะครับ”

เมื่อครั้งโซโนดะเข้ารับตำแหน่งหัวหน้ากองบรรณาธิการวารสาร ‘อาโอโซระ’ เธอไม่ได้แค่เลิกใส่ชุดเครื่องแบบบริษัทเท่านั้น แต่ยังเลิกใส่ชุดสูทและรองเท้าคัทชูแบบผู้หญิงทำงาน แล้วเปลี่ยนมาใส่ชุดกางเกงพลั่วๆ หลากสีสันสไตลโบฮีเมียนตลอดทั้งปีโดยไม่สนฤดูกาล

แต่ผู้ถูกสัมภาษณ์ที่หล่อนเรียกว่า “ลุงนั่น” โมริ โนบูฮิโระ อดีตกรรมการคนหนึ่งของอิมาดะคอนเซิร์นจนถึงฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว รู้สึกไม่พอใจมากกับการแต่งกายของหล่อนตั้งแต่พบกันครั้งแรก หล่อนจึงหมดทางเลือกต้องดึงชุดสูทจากด้านในสุดของตู้เสื้อผ้ามาใส่ และนำรองเท้าคัทชูที่หล่อนบอกเองว่า “สำหรับงานศพ” มาสวมเฉพาะเวลาไปสัมภาษณ์แสนยาวนานครั้งนี้ รองเท้าคัทชูสูงหกเซนติเมตรนั้นเป็นเหมือนเครื่องทรมานในยุคล่าแม่มดสำหรับเท้าที่คุ้นเคยกับแพ้นตามอำเภอใจของหล่อน เลยทำให้อารมณ์เสีย

¹ จอร์จนี่แฟมิลี ค่ายนักร้องบอยแบนด์ที่ใหญ่ที่สุดของญี่ปุ่น

“วันนี้ครั้งสุดท้ายแล้วจริงๆ นะ”

บ.ก. พุด ทำปากยื่น จ้องมาทางผม

“ถ้าลุงนั่นเกิดบอกยังพุดไม่พอ ฉันต้องกรีดแน่”

“สัญญากันไว้ว่าจะสัมภาษณ์กันห้าครั้ง วันนี้ครั้งสุดท้ายแล้วครับ”

“คุณมาโนะเป็นคนเขียนบทความที่ใหม่ครับ”

โนโมโตะถาม หันแก้อ้อมมองตรงมาด้านนี้

“พอรู้วาดฉันจะได้เป็นนักเขียนเงาของ บ.ก. ก็ตื่นเต้นดีใจมากค่ะ”

มาโนะ เคียวโกะ เป็นสมาชิกกองบรรณาธิการคนที่สี่

“ก็เขียนสำนวนดีจริงนี่ครับ เห็นว่าตั้งแต่สมัยอยู่ที่ร้าน ทั้งเอกสารที่

แจกลูกค้า บทความบนเว็บไซต์ คุณมาโนะเป็นคนเขียนทั้งหมด”

แม้แต่งานวารสารประชาสัมพันธ์บริษัทในเครือที่สบายๆ ก็ยังโดนคลื่นวิกฤติเศรษฐกิจโหมกระหน่ำ สมาชิกซึ่งประกอบด้วยพนักงานประจำและสมทบสี่คน รวมนักศึกษาลูกจ้างชั่วคราวหนึ่งคน เป็นจำนวนคนที้น้อยที่สุดเท่าที่เคยมีมา อีกทั้งหนึ่งในนั้นคือคุณอิเดะที่แทบจะไม่ได้ช่วยงานเลย

อีกด้านหนึ่ง มาโนะซึ่งภูมิใจในสำนวนของตัวเองและขยันทำงานมาก ยังสนิทสนมกับคุณโนโมโตะ แม้เขาเป็นนักศึกษาลูกจ้างชั่วคราว แต่เป็นกำลังสำคัญในการทำงาน อาจเพราะคุณมาโนะเพิ่งเข้าสู่วัยสามสิบจึงมีอายุใกล้เคียงกับโนโมโตะที่สุดในกองบรรณาธิการด้วย

“นี่เธอ อย่าให้ต้องบอกหลายครั้ง”

บ.ก. โซโนดะหรีตา ทำหน้าเหย้มดูโนโมโตะ เพราะแต่งหน้าเข้มให้เข้ากับชุดสูท พอทำหน้าแบบนั้น อายแซโคว์บนเปลือกตาก็เปลี่ยนประกาย

“อย่าเรียกว่า ‘ร้าน’ สิ อย่างน้อยให้เรียกว่า ‘ที่ทำงานก่อนหน้านี้นี้’ ก็ยังดี ไม่งั้นเดี๋ยวคุณอิเดะจะหมั่นไส้อีก”

“ไหนบอกว่าเขาไม่อยู่ไม่เป็นไร”

“ที่ไม่เป็นไรตอนเขาไม่อยู่คือจินตนาการได้ แต่เรื่องชื่อเรียกนี่ ยิ่งเขา

“ไม่อยู่ก็ต้องพูดให้ติดปากไว้”

ที่ทำงานเก่าของมาโนะเป็นสถานเสริมความงามหรือที่คนพอตา
ชื่อมายูอยู่ในเครือ สิ่งที่คุณพอตาทำไม่มีสิ่งที่ไร้ความหมาย สถานเสริม
ความงามแห่งนี้เป็นร้านประจำของนักแสดงเวทีหญิงผู้โด่งดัง ‘ไม่ต้อง
โฆษณาประชาสัมพันธ์ใดๆ ลูกค้าที่ไม่มีคนแนะนำมาก็ไม่รับ แม้ราคาแพง
สุดโต่งแต่เห็นผลทันตา เรื่องนี้นาโฮโกะรับประกันได้

มาโนะเป็นช่างเสริมสวยฝีมือดี ซึ่งนาโฮโกะก็ยอมรับอีกเช่นกัน ทว่า
เธอมีเรื่องทางบ้าน ทำให้ทำงานตามเวลาที่ลูกค้าสะดวกไม่ได้อีกต่อไป
โดยปกติแล้วควรต้องลาออก แต่นาโฮโกะตั้งใจในฝีมือและอุปนิสัยว่าเร
ิงของเธอ จึงช่วยเหลือด้วยการ “คุณพ่อ มีเรื่องอยากขอร้องหน่อย” จนคุณ
มาโนะได้ทำงานในกองบรรณาธิการ ‘อาโอโซระ’ ที่มีเวลาทำงานแน่นอน
เริ่มเก้าโมงเช้าถึงห้าโมงเย็น และวันหยุดสัปดาห์ละสองวัน จนกว่าจะกลับ
ไปทำงานเดิมได้

ภรรยาผม ชิงมูระ นาโฮโกะ “ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับบริษัทเครือ
อิมาดะคอนเซิร์นเลยไม่ว่าในรูปแบบใด ยิ่งการเข้าไปออกความเห็นเรื่อง
งานบุคคลด้วยแล้ว ไม่เคยเลยสักครั้ง แต่คุณมาโนะเป็นข้อยกเว้นของ
ข้อยกเว้น แม้คุณพอตารู้สึกแปลกใจในพฤติกรรมนี้ของลูกสาวสุดที่รักแต่
รู้สึกยินดี ผมคิดว่าอาจเพราะคุณพอตาแอบรอให้นาโฮโกะพูดเอาแต่ใจ
ตัวเองอย่างนี้บ้างสักครั้ง

ไม่ว่าจะหลงลูกสาวแค่ไหน แต่อิมาดะ โยชิจิกะ ก็ยังเป็นอิมาดะ
โยชิจิกะอยู่นั่นเอง คุณพอตาจึงสั่งให้ตรวจสอบกิตติศัพท์และความ
สามารถของคุณมาโนะอย่างลับๆ งาน (เบื้องหลัง) แบบนี้เป็นหน้าที่ของ
พวกสำนักเลขาสังกัดตรงต่อประธานอาวูโสะ ซึ่งมีความหมายตามชื่อจริงๆ
เมื่อคุณพอตาได้รับรายงานการตรวจสอบจากพวกเขาแล้วจึงดึงคุณมาโนะ
เข้ามาทำงานที่กองบรรณาธิการวารสาร ‘อาโอโซระ’ โดยไม่ลังเล...

เรื่องราวเป็นเช่นนี้

บ.ก. โซโนตะไม่ได้ครั่นคร้ามกับคนมีเส้นสายแบบนี้ เพราะขนาดแบกรับสิ่งยุ่งยากอย่างผม ซึ่งมูระ ซามูโร ได้ หากมีอะไรก็คงไม่ตกอกตกใจอีกแล้ว เพียงแค่น้อมรับคำสั่งของท่านประธานอาวุโสเท่านั้น

คุณมาโนะมีนิสัยร่าเริงเป็นธรรมชาติ ตั้งใจทำงาน และมีฝีมือด้านการเขียนอย่างไม่น่าเชื่อ เรื่องเหล่านี้คุณพ่อคงตรวจสอบจนรู้แล้ว และไม่นานพวกเรา ก็ได้รับรู้เช่นกัน ไม่มีปัญหาตรงไหนเลย

เพียงแต่กับคุณอิตะจะมีความติดขัดกันหน่อย บ.ก. ผู้ดูเหมือนคนลวกๆ แต่กลับมีความละเอียดอ่อนอย่างไม่น่าเชื่อ จึงเป็นฝ่ายต้องคอยใส่ใจอยู่เบื้องหลัง

“ผมคิดว่าคุณอิตะเหมือนเด็กนะครับ”

คุณโนโมโตะพึมพำอย่างไม่พอใจ พลังใช้มือเล่นติ่งหูขวาที่เจาะหูถึงสามรู แนนอนว่าในเวลาทำงานมีแค่รูต่างหูเท่านั้น

“ก็เขาอายุเท่าไรแล้ว”

“สี่สิบเจ็ดแล้วละ”

“ห่างกับพ่อผมแค่ปีเดียว ควรจะเลิกทำตัวกว้างเหมือนนักเรียนดีเด่นสมัยประถมได้แล้วนะครับ”

โซโนตะซายตามอง “น้องไฮสท์ จงรอจนถึงวันที่เธออายุสี่สิบเจ็ด แล้วฉันจะนั่งไทม์แมชชีนไปดูว่าพ่อเธอเป็นมนุษย์เงินเดือนแล้วจะทำตัวกว้างกับลูกน้องหรือเปล่า”

เวลาสิบเอ็ดโมงโมง บ.ก. โซโนตะกับผมขึ้นขบวนรถด่วนจากสถานีรถไฟโตเกียว

“สมัยฉันยังเด็ก เคยไปพักค้างคืนเล่นน้ำทะเลที่นั่นนะ”

ผมฟังบทพูดนี้เป็นครั้งที่ห้าแล้ว

“ยังไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณโมริจะเกษียณตัวเองไปอยู่บ้านพักตากอากาศริมทะเลอย่างนี้ ดูแล้วยังน่าทำงานตัวเป็นเกลียวได้”

“เพราะอย่างนี้ถึงได้พูดเสียยาวไงครับ”

“นั่นนะสิ ถ้าอย่างนั้นน่าจะอยู่ใจกลางเมือง หางานผู้ตรวจสอบบัญชีหรืออะไรทำนองนี้ของบริษัทในเครือยังดีเสียกว่า”

โซโนดะผู้ดูเหมือนเป็นคนแข็งกระด้าง แต่กลับมีจิตใจอ่อนไหว... และดูเหมือนจะเป็นจุดบอดของเธอยังไม่น่าเชื่อ ท่านกรรมการโมริถูกดึงตัวจากธนาคารยักษ์ใหญ่ ทำงานด้านการเงินให้กับเครืออิมาดะคอนชิรันมาโดยตลอด จริงอยู่ว่าแม้อายุเจ็ดสิบ ไม่น่าจะต้องเกษียณตัวเองแบบนั้น เขาถอนตัวจากทุกตำแหน่ง ย้ายไปอยู่ ‘ซีสตาร์โบโซ’ สถานที่ที่พักตากอากาศริมทะเลบนแหลมโบโซ ไม่ใช่เพื่อตัวเอง แต่เพื่อภรรยาผู้ป่วยเป็นโรคสมองเสื่อม บ.ก. โซโนดะไม่ทราบเรื่องนี้เพราะคุณนายไม่เคยปรากฏตัวให้เราเห็น อีกทั้งยังเกิดความเข้าใจผิดซ้ำว่าต้องเป็น ‘คุณนาย’ ผู้หยิ่งยโสเป็นแน่ จึงดูแคลนงานกองบรรณาธิการของสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือ ซึ่งเป็นพนักงานเหลือขอว่าไม่จำเป็นต้องออกมาทักทายด้วย ทั้งที่ไม่มีหลักฐานอะไร แต่ บ.ก. กลับที่กักตักเอาเองว่าต้องเป็นเช่นนั้น ซึ่งคงมาจากความกดดันและปมด้อยของคนเป็นผู้นำแห่งเกาะผู้ถูกทอดทิ้ง

ผมทราบเรื่องอาการป่วยของคุณนายโมริมาก่อน เพราะคุณพ่อตาเล่าให้ฟัง และยังกำชับด้วยว่าห้ามพูดถึงเรื่องนี้ตราบดีที่เจ้าตัวไม่พูดขึ้นมาก่อน

แต่การสัมภาษณ์จะจบลงในวันนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้อีกต้องมาโทษตัวเองภายหลัง หาก บ.ก. โซโนดะรับรู้เส้นทางการต่อสู้กับอาการป่วยไข้ของสามีภรรยาโมริอย่างไม่ควรไต่ยิน ผมคิดว่าเป็นจังหวะอันดีที่จะบอกความจริง

โซโนดะถือขวดชาเขียวหนึ่งเจียบพักหนึ่ง แล้วจึงถามขึ้น “แถวนี้มี

โรงพยาบาลดีๆ เหนอ”

“มีสถานดูแลผู้ป่วยโดยเฉพาะครับ เห็นว่าถ้าจำเป็นก็ตั้งใจจะส่งคุณนายเข้าที่นั่น”

“เหอ...”

เธอเงียบไปอีกครู่ จากนั้นจึงทำหน้าเหมือนเด็กประถมหัวดีแล้วบอกว่า

“แต่ถึงยังไงคุณโมริก็ยังพูดยาวอยู่ดี”

เมื่อลงซานซาลาสถานี่ปลายทาง พวกเราเดินฝ่าลมทะเลมุ่งหน้าสู่ภัตตาคารแบบครอบครัวข้างสถานีรถไฟ กินข้าวกลางวันกันที่นี่ พอบ่ายโมงตรงจึงไปกดอินเตอร์คอมหน้าคฤหาสน์โมริ เป็นสิ่งต้องทำทุกครั้ง คุณแม่บ้านจะออกมาต้อนรับเชื้อเชิญพวกเราไปยังห้องนั่งเล่นที่มองออกไปเห็นทะเลไฮโดโป จากนั้นการสัมภาษณ์จึงเริ่มต้น

เวลาบ่ายสามจึงพักเบรกสามสิบนาที คุณแม่บ้านเสิร์ฟขนมและน้ำชา แล้วจึงสัมภาษณ์ต่อไป สิ้นสุดราวหกโมงเศษทุกครั้ง การสัมภาษณ์ยืดเยื้อเกินกว่าจะเขียนเป็นบทความลงในวารสารบริษัทได้ เพราะมีแผนจะใช้เนื้อหาการสัมภาษณ์นี้ลงในหนังสือบันทึกความทรงจำของท่านกรรมการโมริ ภายใต้การดูแลของสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือด้วย แต่จะจัดพิมพ์ก็ต่อเมื่อคุณโมริได้อ่านบทสัมภาษณ์แล้วคิดว่ามันสะท้อนภาพชีวิตการทำงานของเขาอย่างไม่เคอะเขิน

ตรงข้ามกับคุณพ่อตาซึ่งเป็นคนตัวเล็กใจใหญ่ คุณโมริ โนบูฮิโระเป็นคนร่างใหญ่กำยำ สมัยยังอายุน้อยคงถูกเรียกว่าหนุ่มหล่อ ด้วยใบหน้าคมเข้มราวกับมีเชื้อสายของกลุ่มชนเจอร์แมนิกผสม ผิวดำ ตาสีอ่อน แม้เรื่องนี้ไม่ได้เป็นประเด็นในการสัมภาษณ์ แต่ได้ยืนยันว่าในอดีตเขาเป็นหนึ่งในหนุ่มฮอตของเหล่านักธุรกิจทีเดียว

พอทักทายกันเสร็จ คุณโมริก็ให้สัมภาษณ์อย่างกระฉับกระเฉง

เหมือนทุกครั้ง เขาสวมเสื้อแจ็คเก็ตทับเสื้อเชิ้ตผ้าลินิน ผิดคล้าจากการเล่นกอล์ฟ ซึ่งยังมีเสน่ห์พอจะมัดใจสาวได้หากเขาต้องการ

สุดท้ายของวันนี้ โมริพูดถึงเรื่องราวตั้งแต่ได้เป็นผู้นำสูงสุดด้านการเงินของเครืออิมาดะคอนเซิร์น วิพากษ์วิจารณ์ถึงคุณอิมาดะอย่างละเอียดคม ขนาดต้องรู้สึกสะดุ้งเป็นครั้งคราว น่าขันที่ทุกครั้งไซโนจะต้องขยาดตามองมาที่ผม อันไหนล้มเหลวก็ว่าล้มเหลว อันไหนเป็นนโยบายที่ดีก็ว่าดี อันไหนยังสรุปไม่ได้ก็พูดออกมาอย่างชัดเจน สำหรับผมกลับรู้สึกดี และคุณพอตากังคงพูดเช่นเดี๋ยวกัน

หลังจากพักเบรกก็เข้าสู่ครึ่งหลัง เป็นการสรุปภาพรวมของการสัมมนาทั้งหมด โมริเริ่มพูดถึงมุมมองในชีวิตของตัวเอง จึงไม่แปลกที่เป็นเรื่องครอบครัวและภรรยา ผมเองรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย แต่ด้วยมันสมองอันปราดเปรื่องและปากรอันลื่นไหลของ ‘ผู้ดูแลตู้เซฟ’ ของพวกเรา กลายเป็นว่าผมเป็นห่วงเกินไปเอง

“...ก็คงจะประมาณนี้กระมัง”

เขายึดตัวขึ้น นั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้ซึ่งมีที่เท้าแขน นอกหน้าต่างแบบฝรั่งเศสในห้องนั่งเล่นเริ่มมองเห็นแสงสีทองเป็นเส้นที่ขอบฟ้า ทิวทัศน์อันน่าอัศจรรย์ของทะเลยามอาทิตย์อัสดงอดโฉมอยู่เบื้องหน้า

“เดี๋ยวคุณต้นฉบับที่เขียนออกมา แล้วตรงไหนต้องแก้ไขช่วยเขียนใส่ลงไปให้ เพราะความจำของผมยังมีส่วนที่กำกวมอยู่”

“รบกวนด้วยครับ”

เราโค้งศีรษะลงพร้อมกัน คุณโมริยิ้มให้ “คงเหนื่อยสินะ ผมเองก็หมดแรง”

“ขอบคุณที่สละเวลาให้มากมายทุกครั้งครับ”

“ไม่เป็นไรเลย คนว่างงานไม่มีปัญหาหรอก เพียงแต่พออายุมากขึ้น การคิดย้อนอดีตนี้เป็นเรื่องหนักหนา ต้องคอยระวังไม่ให้เรื่องที่อยากปิด

เอาไว้หูลุดออกมาด้วย”

เขาเรียกคุณแม่บ้านมาเติมกาแฟ “พวกคุณก็ดื่มอะไรร้อนๆ หน่อย
ค่อยไปเถอะ ต้องขอโทษด้วยที่ไม่มีอะไรไว้ต้อนรับเลยสักครั้ง”

“ไม่เป็นไรเลยครับ”

โมริยังนั่งอยู่ในท่าเดิม แต่ผมรู้สึกว่าเขาได้เปลี่ยนโหมดไปแล้ว

“ซึ่งจริงๆ”

“ครับ”

“คุณนาโฮโกะสบายดีไหม”

สายตาอ่อนโยนลง

“เธอสบายดีครับ ขอขอบคุณนะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี ฉันเคยเจอคุณนาโฮโกะสมัยเธอยังโสด ตอนมา
ช่วยกิจกรรมของภรรยาฉัน”

คำเรียกตัวเองเปลี่ยนจาก ‘ผม’ เป็น ‘ฉัน’ คงเพื่อเป็นนัยให้รู้ว่ากำลัง
พูดกับผม ซึ่งเป็นสมาชิกของตระกูลอิมาดะ ไม่ใช่กับอดีตผู้ใต้บังคับบัญชา
บ.ก. ผู้ชาญฉลาดจึงรีบเก็บเครื่องอัดเสียงและสมุดจดอย่างเงียบๆ

“ภรรยาของฉันทำงานอาสาสมัครหลายอย่าง”

เห็นว่านาโฮโกะเคยไปช่วยงานหลายครั้ง

“รู้สึกจะตอนกิจกรรมห้องสมุดเสียงสำหรับผู้พิการทางสายตากระมัง”

“นาโฮโกะเป็นอาสาสมัครอ่านหนังสือเด็กที่ห้องสมุดครับ เห็นว่าทำ
มาตั้งแต่สมัยยังโสด”

“ใช่แล้ว จังภรรยาฉันคงเห็นทักษะนี้ เลยขอให้มาช่วย”

คุณแม่บ้านนำกาแฟมาเสิร์ฟ บ.ก. เข้าไปช่วยด้วย

“พอดีทางนี้หน้าใหญ่ ใช้คนแบบไม่บันยะบันยัง อาจทำให้คุณ
นาโฮโกะต้องลำบาก แต่เธอเป็นเด็กสาวที่วิเศษน่าชื่นชมมาก ตอนนั้นฉัน

ยังอดอิจฉาท่านประธานอาวุโสไม่ได้เลย”

“ขอบคุณครับ”

“ภรรยาของฉันยังบอกเลยว่าถ้ามีลูกชายคงต้องอ้อนวอนขอคุณนาโฮโกะมาเป็นสะใภ้แล้ว แต่ไม่นานหลังจากนั้นก็ถูกเธอชิงตัวไป”

พอผมไม่พูดอะไร เขาก็เอ่ยว่า “เหมือนถูกข่มใจม๊มเลย” แล้วยิ้มพูดต่อ “แต่แทนที่จะได้เป็นครอบครัวของใครในเครือ ผู้แต่งงานกับคนอิสระอย่างเธอ คุณนาโฮโกะคงมีความสุข จริงสิ...ฉันเอง พออายุปุนนี้ถึงจะหลุดพ้นจากเรื่องคารวๆ ได้ เลยคิดแบบนี้”

บ.ก. โซโนตะยัมละไม่แบบเดียวกับผม

คุณโมริมองตามผมแล้วพูด

“ขอให้ดูแลคุณนาโฮโกะให้มีความสุขนะ การทำให้ผู้หญิงที่เราเลือกเป็นคู่ชีวิตมีความสุขเป็นหน้าที่สำคัญที่สุดเหนือสิ่งอื่นใดของผู้ชาย”

ผมโค้งศีรษะอีกครั้ง “ผมจะจำคำพูดนี้ไว้ให้ดีครับ”

โมริมาส่งพวกเราถึงหน้าประตู ซึ่งสี่ครั้งที่ผ่านมานี้ไม่เคยทำมาก่อน คุณแม่บ้านเดินนำหน้าไปเปิดประตูใหญ่อีกฟากของลานเทียบรถ

“มาถึงตอนนี้พูดไปก็เหมือนแก้ตัว แต่ต้องขอโทษที่ภรรยาผมไม่เคยมาทักทายเลยสักครั้ง”

คงเตรียมตัวพูดในจังหวะนี้อยู่แล้ว น้ำเสียงจึงราบรื่น

“คงรู้ถึงหูซึ่งมีรูอยู่แล้วว่าภรรยาผมอาการไม่ค่อยดี”

ผมพยักหน้าแบ่งรับแบ่งสู้ ส่วนโซโนตะเองทำหน้าที่เหมือนจะถามผมว่าเรื่องอะไรกัน โชคดีที่ผมบอกเรื่องนี้แล้ว

“โรคสมองเสื่อมนะ” คุณโมริเล่าให้ฟัง “เดิมคิดว่าน่าจะอยู่บ้านนี้ด้วยกันสักปี แต่คงไม่ไหวแล้ว ผมก็ลำบากใจ ภรรยาของผมยิ่งแล้วใหญ่หมอบอกว่าเจ้าตัวไม่รู้เรื่องอะไรแล้ว แต่ผมรู้ว่าภรรยาคนเดิมที่ถูกขังในร่างนี้คงร้องไห้กรรเคืองผมอยู่ว่าอย่ามองสภาพนี้ของเธอตอนนี้เลย”

คุณแม่บ้านยืนรออยู่ข้างประตูใหญ่ ชายผัวกันเปื้อนของหล่อนพลั่วไปกับลมทะเลซึ่งกำลังพัดแรง

“ให้ผมพูดเองแล้วกระดาก แต่เธอเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมทั้งความงามและความสามารถ แม้จะเป็นคนป่าแล้วก็ไม่แพ้คุณนาโฮโกะหรอกนะ”
ว่าแล้วโมริก็ดับไฟลง

“พูดนอกเรื่องไปใหญ่แล้ว ว่าแต่ทุกครั้งไม่ได้เรียกแท็กซี่เหรอ”

โซโนเดะได้สติจึงยึดตัวตรง “ค่ะ เพราะป้ายรถเมล์อยู่ไกลๆ นี่เองค่ะ”

“รถเมล์สีเหลือง ‘สายชิโอะคาเซะ’ นั้นสินะ”

เป็นรถเมล์ซึ่งวิ่งไปกลับจากสถานีรถไฟไปยังที่พักตากอากาศ ‘ชีสตาร์โบโซ’ แห่งนี้ มีตารางวิ่งชั่วโมงละเที่ยว ตอนขามาเวลาไม่ตรงจึงใช้แท็กซี่ แต่พอเช็กตารางเวลาแล้วก็รู้ว่ารถเมล์จะมาได้เวลาพอดีตอนขากลับ จึงใช้บริการเพราะความสะดวก และวารสาร ‘อาโอโซระ’ มีสถานะการเงินอัดคัตไม่ต่างจากที่อื่น อะไรประหยัดได้ก็ต้องประหยัด รถเมล์สายนี้จะสะอาด นั่งสบาย มีที่นั่งว่างอยู่ตลอด แถมยังไปต่อรถด่วนขากลับได้พอดี

“บริษัทรถเมล์นั้น บริษัทพัฒนาที่ดินที่ซื้อมาเป็นบริษัทลูก เพราะสามีภรรยาเกษียณอายุแล้วบางคนซึ่งมาอาศัยบ้านพักตากอากาศที่นี่อาจขับรถไม่เป็น”

“ไม่รู้มาก่อนเลย”

ตัวรถดีทั้งที่ไม่มีคนนั่ง ฟังแล้วก็เลยเข้าใจ

“น่าจะยังมีอีกสามสายวิ่งอยู่ เป็นบริษัทรถเมล์เล็กๆ ที่ขาดทุนตลอด แต่ถ้าหยุดกิจการแล้วคนแถวนี้คงเดินทางลำบาก บริษัทพัฒนาที่ดินที่มีคนว่าทำลายสิ่งแวดล้อมและคิดถึงแต่เรื่องเงิน บางครั้งก็มีความดีบ้างสินะครับ”

ผมพูด “เราใส่เรื่องนี้ลงไปในหนังสือดีไหมครับ คิดว่าในบทส่งท้ายก็ได้นะครับ”